

Culture of Polis

КУЛТУРА

ПОЛИСА

Часопис за нејовање демократске политичке културе
Journal for Nurturing of Democratic Political Culture

ISSN 1820-4589

Година XVIII

Број 46

2021. година

Култура - Полис, Нови Сад
Институт за Европске студије, Београд

ISSN 1820-4589

КУЛТУРА ПОЛИСА, год. XVIII (2021), бр. 46
THE CULTURE OF POLIS

часопис за неговање демократске политичке културе

КУЛТУРА ПОЛИСА

The Culture of Polis

часопис за неговање демократске политичке културе

Издавачи: Култура – Полис Нови Сад, www.kpolisa.com;
Институт за европске студије Београд, www.ies.rs

Уредништво: др Србобран Бранковић, др Мирко Милетић,
др Александар М. Петровић, др Славиша Орловић,
др Вељко Делибашић, др Ђорђе Стојановић, др Горан Николић,
др Александар Гајић, др Небојша Петровић, др Предраг Терзић,
др Милош Савин, др Александра Шуваковић, др Милан Игрутиновић,
др Александар М. Филиповић, др Божидар Бановић, др Милан Почуча.

Главни и одговорни уредник: др Жељко Бјелајац

Заменик гл. и одгов. уредника: др Љубиша Деспотовић

Помоћник гл. и одгов. уредника: др Зоран Јевтовић

Секретар уредништва: др Александар Матковић

Чланови уредништва из иностранства: др Василис Петсинис (Грчка),
др Пол Мојзес (САД), др Павел Бојко (Руска Федерација),
др Тајјана Тапавички - Дуроњић (РС-БиХ),
др Давор Пауковић (Хрватска), др Еуген Страутиу (Румунија),
др Даниела Блажевска (Северна Македонија),
др Дејан Михаиловић (Мексико), др Велибор Спалевић (Црна Гора).

Савет часописа: др Живојин Ђурић, председник;
др Вукашин Павловић, др Срђан Шљукић, др Драган Лакићевић,
др Јелисавета Тодоровић, др Радослав Гађиновић, др Зоран Арачки,
др Недељко Прдић, др Зоран Аврамовић, др Срђан Милашиновић,
др Јоко Драгојловић, др Марија Ђорић, др Боро Мердовић,
др Горан Иванчевић.

лектура и коректура: Миросава Бојовић

прелом и припрема: Милан Карановић

штампа: НС Мала књига +

тираж: 400.

УДК 316.334.56:008

ЦИП - Каталогизација у публикацији

Библиотека Матице српске, Нови Сад

3

КУЛТУРА полиса : часопис за неговање демократске
политичке културе / главни и одговорни уредник Љубиша
Деспотовић. – Год. 1, бр. 1 (2004) – . – Нови Сад :
Удружење за политичке науке СЦГ Огранак у Новом Саду;
Stylos, 2004.-. - 21 cm

Повремено

ISSN 1820-4589

COBISS.SR-ID 199568391

САДРЖАЈ:

I ГЕОПОЛИТИКА И ИДЕНТИТЕТ

Александар Раковић, <i>Ново испољавање дуалног идентитета у Црној Гори: изазов српској нацији</i>	9-19
Драган Петровић, <i>Белорусија и Украјина у постсовјетском периоду – два различита модела уређења и позиционирања државе</i>	21-34
Јованка Кувекаловић-Стаматовић / Вања Глишин, <i>ЕУФОР Чад/Централноафричка република: политизовани мандат Европске Уније и војно управљање Дарфурском кризом</i>	35-53
Драган М. Јевтић / Милан Ђ. Миљковић, <i>Социјална безбедност и ризици савремених миграција</i>	55-71
Миодраг П. Ђујић, <i>Српска дијаспора између расејања и јединства</i>	73-86
Јелена Тодоровић Лазић, <i>Одлучивање у Савету министара ЕУ након Брежита</i>	87-98
Немања Вукчевић, <i>Мигрант као грађанин света: (не)могуће политичке перспективе</i>	99-104

II КУЛТУРА И ДРУШТВО

Слободан Јанковић / Јован Јањић, <i>Српска национална култура у политичком говору власти</i>	107-122
Биљана Мицков / Татјана Пивац, <i>Нова одрживост културе у „Отвореним градовима”</i>	123-132
Гордана Рудић / Јелисавета Јовановић, <i>Превенција плагирања кроз едукацију</i>	133-144
Ђорђе Стојановић, <i>Марксизација пост-модернизма: рани радови Жана Бодријара</i>	145-155
Горан Иванчевић, <i>Развој локалне самоуправе у Србији</i>	157-168
Далибор Петровић, <i>Култура отказивања као хибридни образац постмодерне друштвености</i>	169-181

III БЕЗБЕДНОСТ И ДРУШТВО

Боро Мердовић / Жељко Бјелајац, <i>Мултидемпнзионалне перспективе насиља у породици у Србији</i>	185-202
Предраг Павлићевић, <i>Мапирање истраживачких поља тероризма усамљених актера и контратероризам</i>	203-229
Бориша Лечић, <i>Начело опортунитета кривичног гоњења – правно теоријски аспект</i>	231-248

IV ЕКОНОМИЈА И ДРУШТВО

Иван Милојевић / Милош Миљковић, *Рачуноводствени третман пореза на имовину код буџетских субјеката* 251-266

Недељко Прдић,
Најлон пијаца - традиционална институција трговине и друштвених кретања 267-280

V ПРИКАЗИ

Јованка Кувекаловић-Стаматовић,
Савремени међународни односи и геополитика 283-284

Јовица Павловић, *Јорам Хазони, Врлина национализма (српско издање), ИЕС, Клио, 2021.* 285-286

Србољуб Д. Пеовић, *Дарко Танасковић, "Пусто турско", Београд: Институт за политичко умрежавање, Институт за европске студије, Информатика АД, 2021.* 287-289

Реља Жељски, *Драган Симеуновић, Историја српске политичке мисли: нови век, Православна реч, Нови Сад, 2019.* 291-294

THE CONTENT:

I GEOPOLITICS AND IDENTITY

Aleksandar Raković, <i>New Manifestation of Dual Identity in Montenegro: A Challenge to the Serbian Identity</i>	9-19
Dragan Petrović, <i>Belarus and Ukraine in the post-Soviet period – two different models of organization and positioning of the state</i>	21-34
Jovanka Kuvckalović-Stamatović / Vanja Glišin, <i>Eufor Chad/Central African Republic: Politized Mandate of the European Union and Military Management of the Darfur Crisis</i>	35-53
Dragan M. Jevtić / Milan Đ. Miljković, <i>Social Security and Risks of Modern Migration</i>	55-71
Miodrag P. Čujić, <i>Serbian Diaspora Between Dissolution and Unity</i>	73-86
Jelena Todorović Lazić, <i>Decision-Making in the EU Council of Ministers After Brexit</i>	87-98
Nemanja Vukčević, <i>Migrant as a World Citizen: (Im)Possible Political Perspectives</i>	99-104

II CULTURE AND SOCIETY

Slobodan Janković / Jovan Janjić, <i>Serbian National Culture in Political Talk of Government</i>	107-122
Biljana Mickov / Tatjana Pivac, <i>New Cultural Sustainability in “Open Cities”</i>	123-132
Gordana Rudić / Jelisaveta Jovanović, <i>Prevention of Plagiarism Through Education</i>	133-144
Đorđe Stojanović, <i>The Marxization of Postmodernism: Early Works of Jean Baudrillard</i>	145-155
Goran Ivančević, <i>Development of Local Self-Government in Serbia</i>	157-168
Dalibor Petrović, <i>Cancel Culture as a Hybrid Pattern of Postmodern Sociability</i>	169-181

III SECURITY AND SOCIETY

Boro Merdović / Željko Bjelajac, <i>Multidimensional Perspectives of Domestic Violence in Serbia</i>	185-202
Predrag Pavličević, <i>Mapping research fields of the ‘Lone-Actor Terrorism’ and counterterrorism</i>	203-229
Boriša Lečić, <i>Principle of Opportunity of Criminal Prosecution – Legal and Theoretical Aspects</i>	231-248

IV ECONOMY AND SOCIETY

Ivan Milojević / Miloš Miljković,

Accounting Treatment of Property Tax for Budget Users 251-266

Nedeljko Prdić, *Najlon Market – A Traditional Institution of Trade and Social Trends*

267-280

V REVIEWS

Jovanka Kuvckalović-Stamatović,

Contemporary International Relations and Geopolitics 283-284

Jovica Pavlović, *Yoram Hazony, the Virtue of Nationalism*

(Serbian Edition), Ies, Clio, 2021. 285-286

Srboljub D. Peović,

Darko Tanasković, “Pusto Tursko”, Belgrade: Institute for Political Networking, Institute for European Studies, Informatika Ad, 2021. 287-289

Relja Željki, *Dragan Simeunović, The History of Serbian Political*

Thought: a New Century, Pravoslavna reč, Novi Sad, 2019. 291-294

МИГРАНТ КАО ГРАЂАНИН СВЕТА: (НЕ)МОГУЋЕ ПОЛИТИЧКЕ ПЕРСПЕКТИВЕ

Сажетак: У некој од својих многобројних форми, миграције су иманентна карактеристика људске цивилизације од самих њених почетака до данас, када чак превазилазе границе хабитата свог субјекта. И са већ утврђеним законитостима миграционих процеса, веома је ризикантно прогнозировать њихове исходе, у све комплекснијем и непредвидивијем савременом свету који захтева свеобухватни приступ, најчешће емпиријски непроверљив. Један од таквих исхода је модел постнационалног глобалног Света чија Светска Влада ствара своје екстратериторијално становништво у виртуалној држави, обезбеђујући му идентитет и права у реалности.

Кључне речи: Мигранти, Глобално, Национално, Виртуална Држава, Светска Влада

У некој од својих многобројних форми, миграције су иманентна карактеристика људске цивилизације од самих њених почетака до данас, када чак превазилазе границе хабитата свог субјекта. Већ сама ова чињеница указује на проблем проучавања овог феномена. Уколико томе додамо да су миграције по дефиницији увек нека врста кретања, те се врло лако се може десити да увиди и закључци до којих долазимо на једној тачки, не важе обавезно и на некој другој тачки процеса који проучавамо, онда *прогноза* као предуслов да нешто означимо као научну чињеницу постаје готово немогућа. Ово није преседан у друштвеним наукама, напротив. Због тога су изузетно ретки случајеви да научни прагаоци предвиђају и тврде исход, што наравно не умањује ни намеру, ни значај да се свет око нас и у нама уочава, теоретизује, излаже експериментима, и на тај начин постулирају модели који ће се тек показати тачним или нетачним.

* nemanja.vukcevic2021@gmail.com

Један такав модел је постнационални глобални свет чија Светска Влада у виртуалној држави ствара своје екстратериторијално становништво. Са чврстом интенцијом да се избегне готово езотерични и заверенички призив ове футуристичке слике света и друштвеног уређења, а призив који је истовремено и неизбежан због недостатка употребе емпиријских метода или недвосмислених проверљивих информација, подсећамо на период рађања националних европских држава. Као прво да бисмо указали да процес стварања свог становништва од стране државе није нелогичан и обрнут, као што се то на први поглед чини. Историја већ познаје такве случајеве, па тако и данас одзвања индикативно *Створили смо Италију, сад још да створимо Италијане* изјава коју је далековидо изрекао Massimo d'Azeglio, аристократа, сликар, писац и државник (Encyclopedia Britannica, "Massimo Taparelli, marquis d'Azeglio"). И као друго да бисмо подсетили да је нација замишљена заједница, политички друштвени конструкт. Лако је пратити мисао теоретичара национализма попут Бенедикта Андерсона када тврди да је нација једна замишљена заједница (Нојман, 2011) што иде у прилог не само наведеном *стварању Италијана*, већ и моделу који ћемо постулирати.

Процес стварања држава у свој својој сложености и акумулираном политичко-историјском знању, ипак можемо посматрати и сведено, дакле кроз праксу отцепљења или самоопредељења. Данас је општи став да они народи и националне групе који желе да буду независни од стране власти, заслужују независност (Павковић Александар & Петар Радан, 2008а). Према тренутним проценама Светског извјештаја о миграцијама за 2020. годину, глобално има 272 милиона међународних миграната, што чини 3,5% светске популације, односно 1 мигрант на 30 становника (ИОМ, 2020, World Migration Report, Geneva). Далеко од тога да мигранте називамо народом или националном групом, али овако бројна друштвена група неодољива је мета свемогућег политичког инжењеринга. Као и увек у кризним ситуацијама једни саосећајно виде проблем док други виде шансу. Дилема да ли отцепљење [додајемо и самоопредељење] треба посматрати као упражњавање политичке слободе или као лек за претрпљену политичку или друштвену неправду, није нова (Павковић Александар & Петар Радан, 2008б). И у једном и другом случају, мигранти одговарају евентуалним конструкцијама, без обзира на то што њихов импозантан број не значи и хомогеност и политичку акцију по аутоматизму. Ипак, њихов заједнички именитељ сигурно већ постоји као неоспоран, а то је транснационализам који је, опет, нека врста наднационализма, наравно, не у вредносном смислу.

Међутим, иако је неоспоран заједнички именитељ тј. транснационални карактер свих типова миграната, између осталих контра-аргумената о уједињеним мигрантима као сувереном политичком субјекту, сигурно је и апсолутни недостатак *обећане земље*, дакле, територије. Прецизније речено, наведени број 272 милиона миграната простире се разуђено површином читаве планете, те је насупрот свим глобалним и глобалистичким, и технолошким достигнућима, ипак, немогуће словесно говорити у контексту традиционалних или модерних појмова границе, суверинитета и становништва као истовременог суб-

јекта и објекта на које се наведени појмови односе. Данас, у постмодерном дискурсу, чак ни ова чињеница не смета моделу коју постулирамо. Највероватније, већина савремених друштвених мислилаца би се сложила да је дефинисање државе помоћу само три категорије—пуко редуковање државе (Московљевић, 2019, 62). Могло би се рећи да је све што данас не узима у обзир дигитализацију свега редукована мисао. Због тога појам виртуелне државе више не звучи холивудски. Виртуелне друштвене заједнице одавно су реалност и могу се доживљавати као пред—радња до виртуалних права. Ако би некакав глобални дигитални мегаполис успео да гарантује нека, или барем једно, право својим становницима, прецизније, својим члановима, и изван дигиталне сфере, у реалном животу, понуде и спекулације биле би политички неодољиве, а виртуална глобална држава итекако могућа. Виртуалном валутом већ може да се тргује, плаћа, купује, постоји берза, и оне којима вредност расте, и оне које нестају.

Када је глобална политика у питању, формирање свести о политичкој припадности може да произиђе једино из чињенице да су сви једнако погођени одређеним ситуацијама, а не из претходног процеса културне идентификације (Мајер, 2009а). О мигрантима свакако можемо размишљати као о друштвеној групи која се уклапа у наведену тврдњу. И не само о њима. Глобална ситуација са вирусом Цов19 сврстава све нас у сличну категорију потенцијалних политичких објеката. Зар није такозвани Ковид пасош по значају чак прерастао државну исправу. Са државном исправом и даље морате путовати у неку другу државу, али само путовање и улазак у ту земљу није гарантовано само на основу те исправе, већ је условљено документом који се под разним облицима деловања Светске здравствене организације и фармацеутске индустрије препоручује, усваја, валидира, док државе само технички спроводе замисао која не потиче од ње саме. Ако опет размислимо о поменутој тврдњи Томаса Мајера, овог пута не из перспективе заједничке ситуације која формира свест о политичкој припадности, него из перспективе идентификације, могло би се рећи да је у случају Цов19 културна идентификација накнадна, или чак истовремена са политичком. То би могао бити начин да процес производње глобалног Другог (othering) који је иманентан и неизбежан фактор државотворности, буде и завршен, наравно, у случају да иза постоји довољно снажна политичка моћ, са неограниченим ресурсима и алатима, у повољном историјском тренутку и одговарајућем степену развоја укупне људске цивилизације.

Може се само спекулисати у каквој управљачкој форми би се оваплотила та политичка моћ, али ако је ишта могуће рећи са бар неком дозом сигурности, она никако не би могла бити ни локалног, ни регионалног карактера, већ искључиво глобалног, дакле у некој форми Светске Владе. Иако данас ова синтагма изазива широк спектар емоција и ставова, од потпуног ниподаштавања, подсмеха, до све масовнијих појава теоретичара завере, идеја је заправо веома стара. *Nihil novi sub sole*. Од античких царстава може се пратити идеја Екумене, односно познатог и јединог света изван којег је само не—свет, на који се треба проширити и владати свиме и свима. У руском космозму људска цивилизација, када се за то стекну потребни духовни и технички преудслови, није

подељена ни какве посебне друштвене групе, далеко од народа или нација, већ као јединствени политички ентитет Земљана креће у освајање других планета и димензија. У западној мисли Имануел Кант је о *грађанину света* писао као предуслову за мир и напредак, иако није одобравао Светску Владу сматрајући је превише ризичном да се претвори у тиранију (Кант, 1795). Организација и појава Уједињених Нација након II Светског Рата, иако је само саветодавно тело, замишљена је као Светска Влада, првенствено са циљем да се тада још увек сасвим актуелни или тек завршени ужаси не понове. Оваква глобална идеја, у некој мери већ отелотворена у мегакорпорацијама, чега смо сведоци свакодневно у било којем делу света, по логици која је културолозима сасвим присна, сигурно ствара и супротан ефекат. Наиме, стимулише локалну културу, а омасовљује отпор и супростављање суверениста и националиста. Ипак, може се рећи, без и најмање малиције, да је у неку руку лакше бити и националиста, и суверениста, и екстремиста по тим опредељењима – код куће. Као што смо навели 272 милиона миграната није код куће. Колико год све своје собом носили, а можда понајвише културолошки, и тај *коффер* препун идентитета, религије, национализма, политичких ставова, чак и језика, временом се хаба, чиме се отвара простор за нове утицаје, за неизбежне хибридне форме, што мигранте чини идеалним политичким конструкцијама којим би управљала Светска Влада.

Данас се културни промет више не може посматрати као међународни, већ пре као наднационални проток. То значи да се, услед различитих процеса, као што су мондијализација тржишта и информација и све већа покретљивост људи, културне поруке, значења и изражајне форме (укуси, поступци, идеје, итд.) укрштају и мењају каналима који најчешће измичу логици односа између појединачних држава-нација (Фабијети и Матера, 2002). Узевши наведено у обзир, и групе за које можемо рећи да су *код своје куће*, као што су нпр. Европљани такође морају да прихвате и допринесу стварању светског поретка. Данас политички идентитет грађана мора да обухвати широк спектар, то се не односи само на поједина питања попут очувања животне средине, мира у свету и заштите од тероризма и насиља, већ важи за глобални оквир политичког депања у друштву као целини и у целом свету (Мајер, 2009б).

Пошто су рођење и право грађанства ствар чистог случаја, теоретичари тврде да је расподела економских, друштвених и политичких добробити преко држава морално неоправдана, права особа морају да имају моралну предност пред политичким захтевима националне аутономије, права грађана морају бити подређена основним потребама странаца и посебно људским правима миграната (Amstutz, 2008a). Суверена национална држава по дефиницији, а нарочито по премисама на којима је створена, не може да претпостави та права онима који нису *Ми* у тој држави, јер то би била нека врста обрнуте алијенације.

Иако људи имају право да емигрирају, не значи да је то увек и могуће, а поготово без животних ризика, и при томе не подразумева се и право да имигрирају у неку одређену државу по жељеном избору. Мада Универзална људска декларација и људским правима (Члан 15.1) потврђује право на држављан-

ство, то право не омогућава особи да пребива у земљи коју изабере (Amstutz, 2008б). Овакав пропис има своју унутрашњу логику из перспективе модерног и национално устројеног света. Међутим, не треба заборавити да је тај свет конструкција, замишљена заједница, политички консензус у којем су демократија и суверенитет све више под знаком питања, те се нови светски поредак о којем последњих деценија јавно говори, такође, може замислити. Уосталом, идеја интеграције миграната у већ постојећа друштва и државе одавно је и оспорена (Delanty, 2000). Уместо интеграције, увек је у питању одложени транзит, али та транзиција није само кретање у времену и простору, већ и кретање идентитета. Због тога социолози дубоким увидом примећује да се модерни проблем идентитета састоји у томе како конструисати идентитет и очувати га као учвршћен и стабилан, док се постмодерни проблем идентитета првенствено састоји у томе како избећи учвршћивање и очувати отвореност према другим опцијама (Бауман, 1996). Мигранти који се сврставају у групу присилних, невољних миграција по природи ствари морају очувати поменути отвореност, док вољни мигранти који су највећим делом и економски, већ више припадају неолибералном мегакорпорацијском постнационалном свету у којем је једина егзистенција меркатилна. У оба случаја ствар је политичке понуде коју би евентуално добили да би, одричући се наслеђеног идентитета постали нови грађани Света.

Закључак

Миграције су комплексан феномен који мења свој одраз у односу на то са које стране се посматра. Оне су и резултат неконтролисаних или неочекиваних друштвених или природних догађаја, али тај процес је двосмеран, те исто тако, миграције могу бити и узрок нових друштвених појава и непредвидивих политичких консеквенци у оној мери колико се подиже степен развоја цивилизације који омогућује алате и услове за нове градивне конструкције слике света. Заробљеништво у постмодерном стању, информатичком добу, у свепрожимајућој дигитализацији, реконструира појмове националног, сувереног, државног, територијалног, на такав начин и до те мере, да за раније незамисливе политичке процесе сада постоје технички предуслови и алати. Ако је тачно да могућност ствара намеру, не треба да будемо изненађени уколико сведочимо или ћемо сведочити трансформацији миграната у прве грађане Света са политичко-правним статусом, под ауторитетом и заштитом Светске Владе.

Литература

1. Britannica, The Editors of Encyclopaedia. "Massimo Taparelli, marquis d'Azeglio". Encyclopedia Britannica, Invalid Date.

- <https://www.britannica.com/biography/Massimo-Taparelli-marchese-dAzeglio>. Datum pristupa 25.08.2021.
2. Iver B. Nojman, *Upotrebe drugog*, Službeni glasnik, Beograd, 2011.
 3. Aleksandar Pavković, Petar Radan (2008a), *Stvaranje novih država*; Službeni glasnik, Beograd, str. 8
 4. World Migration Report 2020 (M. McAuliffe & B. Khadria, eds.) IOM, Geneva 2020. <https://www.iom.int/wmr/2020>
 5. Aleksandar Pavković, Petar Radan (2008b), *Stvaranje novih država*; Službeni glasnik, Beograd, str. 11
 6. Moskovljević Miloš, (2019) „Virtualna država- konačna forma postmoderne države?” *Kultura polisa XVI* (39), 61-70
 7. Tomas Majer (2009a), *Identitet Evrope* Službeni glasnik, Beograd, str. 161
 8. Immanuel Kant, *Perpetual Peace: A Philosophical Sketch*” (1795). <https://www.mtholyoke.edu/acad/intrel/kant/kant1.htm>
 9. Ugo Fabijeti, Roberto Maligeti, Vinčenco Matera. „Uvod u antropologiju, od lokalnog do globalnog”, *Clio*, Beograd 2002, str 209
 10. Tomas Majer (2009b), *Identitet Evrope* Službeni glasnik, Beograd, str. 160
 11. Mark R. Amstutz (2008a), „Međunarodna etika”, *Službeni glasnik*, Beograd, str. 366
 12. Mark R. Amstutz (2008b), „Međunarodna etika”, *Službeni glasnik*, Beograd, str. 367
 13. Gerard Delanty; *Social integration and Europeanization: the myth of cultural cohesion*; *Yearbook of European studies* 14 (2000). 221-238, https://ceses.cuni.cz/CESES-93-version1-6_2_2.pdf
 14. Zygmunt Bauman (1996), “From pilgrim to tourist or a Short History of Identity”. In *Qestions of Cultural Identity*. Sage, London, str. 18-36

MIGRANT AS A WORLD CITIZEN: (IM)POSSIBLE POLITICAL PERSPECTIVES

Summary: In one of its many forms, migrations are an intrinsic characteristic of human civilization from its very beginnings until today, when they even exceed the limits of the habitat of their subject. Even with the already established laws of migration processes, it is very perilous to predict their outcome in an increasingly complex and unpredictable modern world that requires a comprehensive approach, usually empirically unverifiable. One such outcome is the model of a post-national global world whose World Government creates its extraterritorial population in a virtual state, providing it with identity and rights in reality.

Key words: Migrants, Global, National, Virtual State, World Government

САДРЖАЈ:

- I. ГЕОПОЛИТИКА И ИДЕНТИТЕТ
- II. КУЛТУРА И ДРУШТВО
- III. БЕЗБЕДНОСТ И ДРУШТВО
- IV. ЕКОНОМИЈА И ДРУШТВО
- V. ПРИКАЗИ

THE CONTENT:

- I GEOPOLITICS AND IDENTITY
- II CULTURE AND SOCIETY
- III SECURITY AND SOCIETY
- IV ECONOMY AND SOCIETY
- V REVIEWS

ISSN 1820-4589

9 771820 458005